

alle fremmede Love. — Der blev endvidere af den ærede Taler gjort et Spørgsmaal med Hensyn til § 20 saavel som § 29. Han spurgte om, hvorledes det skulde gaa, naar Afhændelsen af den paa-gjældende Gjenstand havde fundet Sted til en Anden end en Fordringshaver. Dertil maa svares, at, naar Afhændelsen har fundet Sted til Andre end Fordringshaverne, da er den i og for sig gyldig, medmindre det kan oplyses, at den er Proformaværk. Kan dette oplyses, kan den naturligtvis omstødes, men i modsat Fald maa den staa ved Magt, idet Afhændelsen, naar den sker til Andre end Fordringshaverne, ikke har den Karakter, som Lovforslagets Bestemmelser er rettet imod, d: ikke har Karakteren af en Begünstigelse af en enkelt Kreditor fremfor de andre. — I Forbindelse hermed spurgte den ærede Taler ligeledes om, hvorledes det skulde gaa, naar en Fordringshaver havde faaet en Ting overdraget, og han derefter havde afhændet den til Trediemand. Dette Spørgsmaal er besvaret i § 29, hvor det netop er foreskrevet, hvilken Stilling en saadan Trediemand har. Dervedfor Fordringshaveren kan Voet forlange, at han skal give Tingen tilbage, hvis han har den, og, hvis han ikke har den, kan det forlange, at han skal erstatte dens Værdi. Hvad derimod Trediemand angaar, da kan Voet kun forlange Tingen tilbagegivet af ham, „saafremt han var vidende om, at det ved Overdragelsen var tilfiet at lægge Hindringer i veien for Voets Ret.“ Var han vidende derom, lider han jo ikke nogen Uret ved at skulle give Tingen tilbage. Var han ikke vidende derom, saa vil det derimod vistnok erkjendes at ville være urigtigt, dersom han skulde være nødsaget til at tilbagelevere Tingen. Saaafald maa Voet derfor nøies med sit Krav paa Erstatning af Fordringshaveren. — Ved § 27 gjorde vel den ærede Taler ogsaa en Bemærkning, men uden at jeg heller tror, at der paa dette Punkt er nogen Uenighed tilstede mellem hans Anskuelser og Lovforslagets, idet § 27 nemlig ikke handler om det Tilfælde, at man bliver ved at betale Præmier i Anledning af en Livrente, Overlevelsesrente eller Livsforsikring, som er tegnet for længere Tid siden, men kun om det Tilfælde, at Skyldneren i det sidste Aar før

Konkursen har anvendt et uforholdsmæssigt stort Beløb til Erhvervelse af Livrente osv. — altsaa til Stiftelse af nye Forhold i saa Henseende. Naar en Livrente, Overlevelsesrente eller Livsforsikring ikke er tegnet i det sidste Aar, kommer altsaa Forholdet ikke ind under Paragrafens Bestemmelse.

Den ærede Taler spurgte dernæst med Hensyn til § 33 c, om der ikke kunde og burde indsættes en Bestemmelse om i hvilket Omfang kommunale Skatter og Afgifter skulle kunne kræves af et Fallitbo. Jeg skal dertil kun svare, at det jo vel i og for sig ikke var umuligt at indsætte en saadan Bestemmelse, men at det dog forekommer mig, at den ikke egentlig vilde have sin Plads i den her foreslaede Lov, men nærmest i de vedkommende Skattelove, hvor jeg forresten ogsaa tror, at der ikke savnes Bestemmelser derom eller i alle Tilfælde Tilfjendegivelser, af hvilke Lovens Mening med Hensyn til dette Tilfælde vil kunne udledes.

Med Hensyn til § 43 gjorde den ærede Taler opmærksom paa, at der ikke saa sjældent i Provindsbyerne findes Enten og Andre, som blot eie en Skibspart, uden at de forresten selv befatte sig med Skibsbederi, og at disse vel ikke burde regnes med ind under Handlende, Fabrikanter og Skibsbedere i den Betydning, hvori Paragrafen tager dem. Det tror jeg heller ikke, men jeg antager ogsaa, at det vil fremgaa tilstrækkeligt af, at det forlanges, at Vedkommende skal drive Handel eller de andre nævnte Forretninger som Næringsvet. Forresten er dette naturligtvis et Punkt, hvor det er meget vanskeligt at trække en skarp Grændse, og man maa derfor i dette Tilfælde tilbøds stole paa, at Loven vil finde en fornuftig Anvendelse i Praxis. — Ved Regler i selve Loven at forudsæ alle de Grændsespørgsmaal, i hvilke det kan være tvivlsomt, om en Mand ifølge sin Forretnings Besskaffenhed gaar ind under Begrebet „Handlende“ o. s. v. eller ikke, er neppe muligt. — Med Hensyn til § 44 gjorde den ærede Taler den Bemærkning, at denne Paragraf syntes at indeholde en altsfor streng Regel, idet den bestemte, at en Mand, naar han ikke efter sket Opfordring betalte en Fordring, som han ikke modsaagde, kunde erklæres fallit. Jeg skal dertil bemærke,